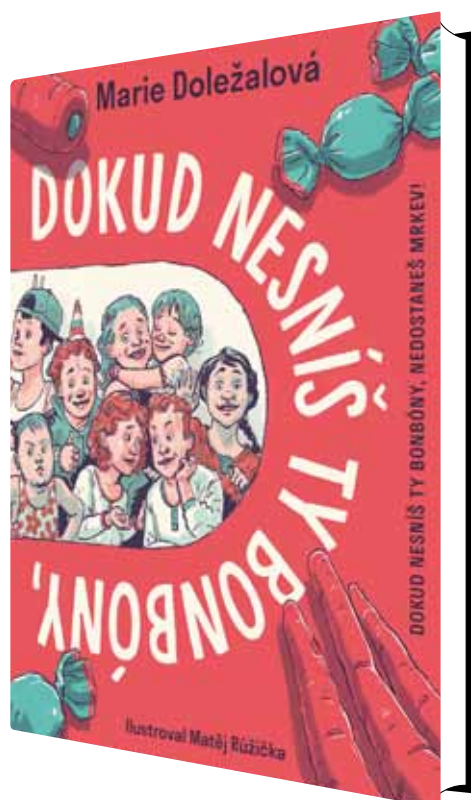

You're Not Getting Any Carrots Until You Eat Those Candies

by **Marie Doležalová** (text), **Matěj Růžička** (illustrations)

Ten fairy tales about children whose secret wishes all came true

Is your younger sibling driving you crazy? What if pirates came and took him away? Finally some peace and quiet! Don't feel like brushing your teeth every day? Wish granted! Does your mom insist on feeding you fruit and vegetables, plain yogurt, and cheese? What if she suddenly changed her mind, and you could feast on ice cream, hot dogs, hamburgers, and other deliciously unhealthy treats? Tired of tidying up your toys? Imagine – your mom no longer insists on it. Sounds pretty sweet, right? Who wouldn't want all that?! Well...what if getting everything you wished for doesn't actually make you happy in the end?

Marie Doležalová is a woman of many talents – an actress known from films such as *Pusinky* (*Dolls*) and the sitcom *Comeback*, as well as other TV series; a dancer and winner of the seventh season of *StarDance*; a member of the unconventional music group *Olats otesoc*; and a writer and blogger. Her blog *Kafe a cigárko* (*Coffee and a Cigarette*) won the 2015 Magnesia Litera for Blog of the Year and later appeared in both book and audiobook form. In 2018, she published a memoir of her childhood, *Jeden kopeček šmoulový* (*One Smurf-Scoop*).

Illustrations by **Matěj Růžička**

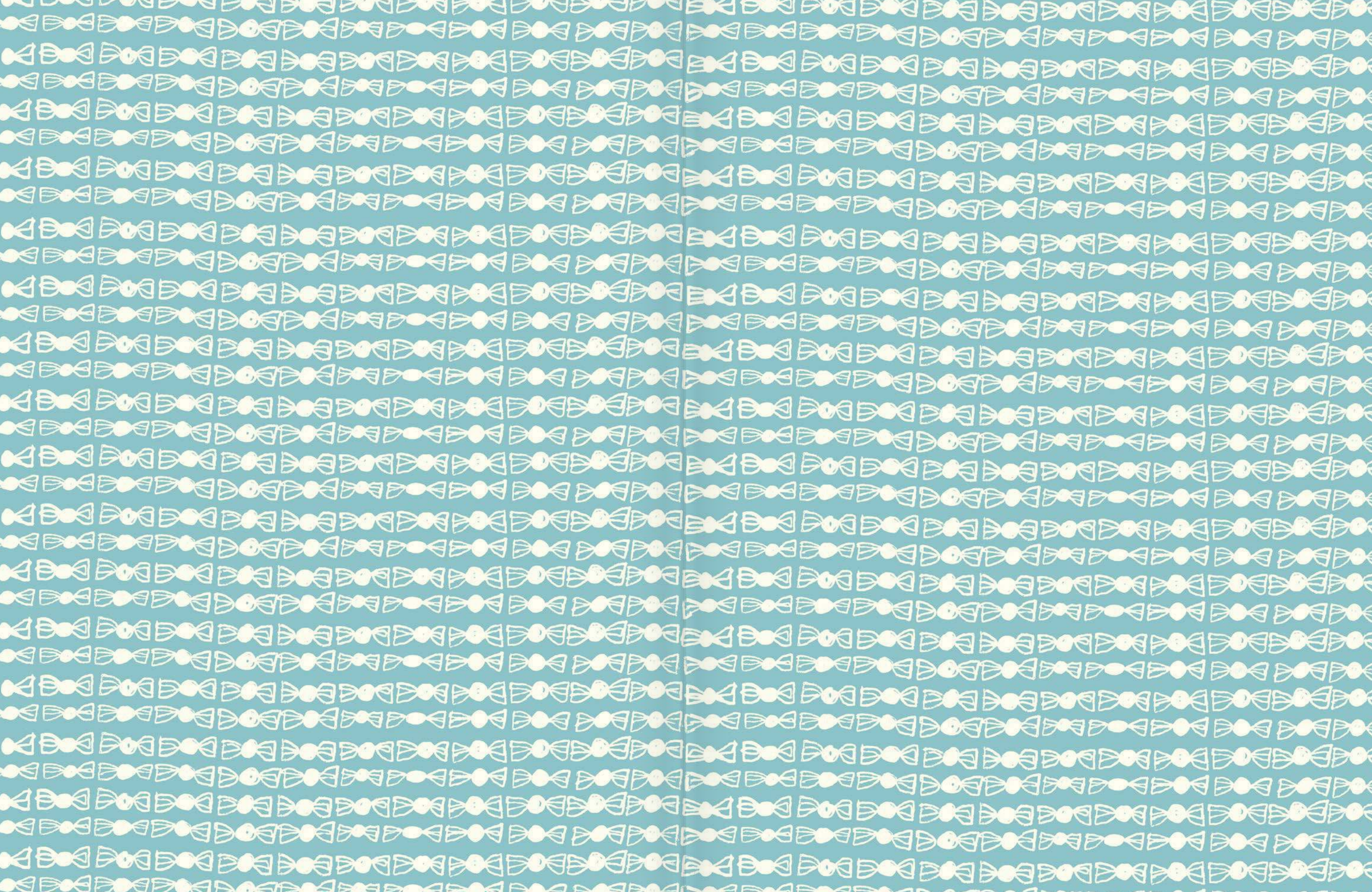

Marie Doležalová

DOKUD NESNÍŠ TY BOMBONY,

Ilustroval Matěj Růžička

DOKUD NESNÍŠ TY BONBÓNY, NEDOSTANEŠ MRKEVI!

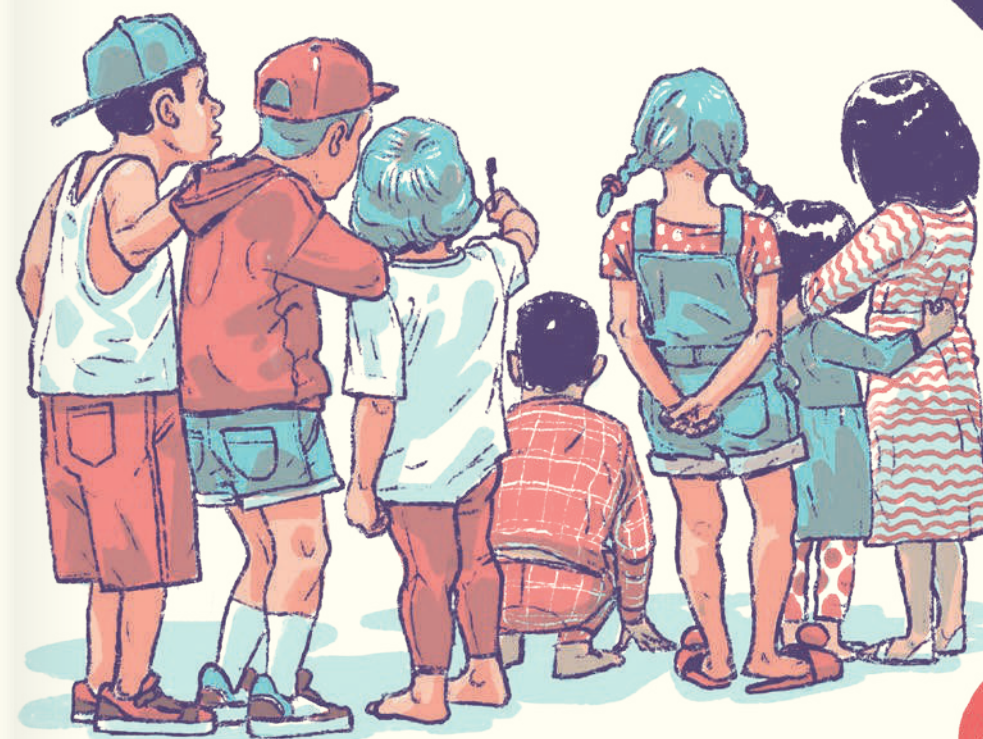
Marie

Doležalová

NE
DOST
AN
EŠ
MR
KEV!

DOKUD
NES
NÍŠ
TY
BOMB
ŮNY,

© Argo, 2025

Text © Marie Doležalová, 2025

Illustrations © Matěj Růžička, 2025

ISBN 978-80-257-4662-2

Ilustroval
Matěj Růžička

Milé děti!

My rodiče vám pořád něco prikazujeme a zakazujeme, že jo? Musíte mít rádi ségru a bráchu, nemůžete dostávat dárky každý den, nesmíte jíst pořád jenom bonbóny. Musíte si stříhat nehty a nutíme vás uklízet si hračky. Každý večer vás ženeme do postele spát a ráno vám říkáme, abyste si vyčistily zuby. To je ale nuda!

Napsala jsem tuhle knihu všem dětem, které by se chtěly dozvědět, jaké by to bylo, kdybychom my rodiče ztratili tu moc vám něco prikazovat nebo zakazovat a kdybyste nemusely dělat všechno, co říkáme, že dělat musíte. Kdyby vám zkrátka bylo dovoleno vše, co chcete! Že by to bylo skvělé? Ano! O tom si tedy přečtěte v následujících pohádkách. A že by to nakonec až tak skvělé nebylo? Ano, o tom moje pohádky jsou taky. Doufám, že se u nich budete smát a že se přitulíte k mamince, tatínkovi, babičce, dědovi, tetě, strejdovi, ségře, bráchovi, hlídačce, paní učitelce ve školce nebo ke komukoli, kdo si je s vámi přečte a má vás rád.

Vaše Maruška, autorka knihy

0 ELENCÉ,
KTERÁ
PRODALA
BRATRA
PIRÁTŮM

Byla jednou jedna dívka jménem Elenka a ta opravdu neměla ráda svého bratra Damiána. Bylo to proto, že:

BLÉ BLÉ BLÉ

Damián byl na Elenku protivný.
Nechtěl jí půjčovat svoje hračky.

ELUNÓ! LEGO NEE!

A jediné, na co si chtěl hrát, když už ho tedy přemluvila, aby si s ní hrál, bylo...

Jedvou večer ležela Elenka v postýlce a přála si: „Kéž bych tak neměla bráchu!“

A věřte nebo nevěřte, její přání se splnilo. Začalo to tím, že ji babička vzala na trh. Stál tam stan a před ním cedule. Na ní byl nakreslený pirát a u něj věta, která Elenku zaujala: Potřebuješ se zbavit bratra?

Ve stanu Elence řekli všechny podrobnosti. Dozvěděla se, že když svého bratra přihlásí a do formuláře napíše jeho adresu a přesnou polohu jeho postele, piráti si ho ještě tu noc vyzvednou a vezmou ho na celé léto na pirátskou loď.

A tak Elenka Damiána zapsala. A opravdu! Hned druhý den ráno byla jeho postel prázdná a brzy jí na mobil přišlo několik fotek nadšeného Damiána.

Elence tím začalo báječné léto. Nikdo jí nenadával, celý pokojíček měla pro sebe a mohla si v klidu hrát se všemi bratrovými hračkami. Ale brzy to začala být trochu nuda.

Damián zatím na lodi prožíval úžasná dobrodružství a Elenka se vlastně už skoro těšila, až se vrátí.

Když ten den konečně nadešel, Elenka běžela ke dveřím a tam stál její bratr Damián. Ale vypadal nějak moc dospěle! Mohlo mu být tak dvacet.

A pak dospělý Damián Elence řekl: „Promiň, že jsem se s tebou před dvěma měsíci pral, to jsem byl ještě malej a bylo to hloupý.“

Takovou omluvu Elenka nečekala, ale on ještě dodal: „Tady máš všechno moje lego, už si s ním hrát nebudu.“

Elenka znejistěla. „A nechceš se aspoň trochu hádat?“ zeptala se.

„Hádky jsou pitomý, jdu si číst,“ odpověděl rozumně Damián a zmizel ve svém pokoji.

Elenka si začala vybavovat, jaké to bylo mít malého bratra. „Kéž bych nikdy neposlala Damiána na pirátskou loď!“ vzdychla.

Se slzami v očích vzpomínala na dobu, kdy ji Damián zlobil: „Ach jo, už nikdy neuslyším to jeho ‚Nechala se napálit, nechala se napálit!‘“

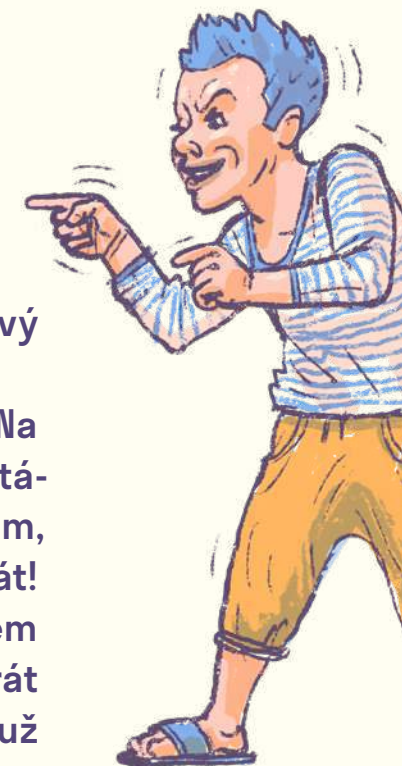
Vtom se za jejími zády ozvalo:

NECHALA SE NAPÁLIT!
NECHALA SE NAPÁLIT!

Ve dveřích pokoje stál Damián: malý, zlobivý a úžasně protivný.

„Promiň, ségra, trochu jsem si z tebe vystřelil. Na lodi byl s náma námořník, co měl úplně stejně odstátý uši jako já, tak mi to nedalo a vzal jsem ho k nám, aby sis myslela, že si s tebou už nikdy nebudu hrát! Ale moc dík! Byly to ty nejlepší prázdniny! Tolik jsem toho zažil! Chodily ti ty fotky? Tak co, jdeme si hrát s legem? Nechápu to, ale docela se mi po tobě už stýskalo.“

A Elenka byla ta nejšťastnější sestra na světě.

**O JINDŘÍŠKOVĚ,
KTERÝ SI UŽ
NIKDY NEMUSEL
ČISTIT ZUBY**

Jindříšek nesnášel čištění zubů. Věděl ale, že kdyby si je nečistil, zkazily by se a vypadaly by mu.

TY BRĎO,
JINDRO...

Proto jejich čištění vždycky nějak přeťpěl, pokaždé si ale přál, aby to bylo naposled. A představte si, že se mu jeho přání splnilo.

Jednou když šel na kontrolu k paní zubařce, koukla se mu do pusy a zvolala: „No Jindro! Ty máš úplně kouzelný zuby!“

„Jak jako kouzelný?“ divil se Jindra.

„U tebe je úplně zbytečný, aby sis je čistil,“ pokračovala nadšeně zubařka.

Pak vysvětlila jeho mamince, že Jindříšek má neobyčejný chrup, který se nezkazí, ani kdyby Jindra jedl celý den sladkosti a už nikdy si zuby nečistil.

Z toho měl Jindra neskutečnou radost. Okamžitě zahodil zubní kartáček a pastu. A začal snídat bonbóny, k obědu si dal lízátka, večerel zmrzku. Přestože si zuby po jídle nikdy nevyčistil, zůstávaly bílé a zdravé. Děti ve škole mu děsně záviděly a on věděl, že mu opravdu mají co závidět, protože žít bez věčného čištění zubů bylo tak super!

Jenomže Jindra netušil jednu důležitou věc, kterou možná netušíte ani vy. Jelikož zuby přebývají v puse ve tmě, vůbec nemají ponětí, kdy je den a kdy noc. Poznají to jenom díky tomu, že si je pravidelně čistíme. Po večerním čištění se uloží v puse ke spánku a to ránní je probudí, aby odpočaté mohly celý den kousat.

Když je tedy Jindříšek přestal čistit, zoubky v jeho puse nikdy nešly spát. Celé noci byly vzhůru a povídaly si.

Takže zuby nespaly, blbly, kousaly a řádily. Jednoho dne už z toho všeho ale byly tak vyřízené, že všechny naráz usnuly hlubokým bezzubým spánkem. Protože to Jindra nevěděl, chtěl si jako obvykle dát k svačině mrkev. Jenomže jeho zuby byly najednou měkké jako z gumy, takže mrkev je stlačila na dásně, jako by to byly maršmelouny.

Jindra běžel za maminkou. „Mami, pomoooč, já mám měkký žuby!“

Maminka se mu podívala do pusy, a když viděla ty měkkoty, mrkvičku mu raději uvařila a rozmačkala vidličkou.

Ať se Jindříšek snažil sebevíc, zuby se mu probudit nedařilo. Maminka tvrdila, že to nevádí, a všechno synkovi mixovala. Ráno mu připravila kašičku z rohlíku, másla a čaje. Svačinu si nesl do školy ve skleničce: toust, bonbón a okurku sešrotované dohromady.

Kuchařky ve školní jídelně mu v mixéru smíchaly čočkovou polévku, žemlovku, školní čaj a jablko. Bylo to dost hnusné, ale Jindra měl hlad, a tak to snědl. No, lépe řečeno vypil. Bez zubů se z něj vlastně stalo miminko. O pár dní později, zrovna když chtěl jít ze školy domů, dokonce najednou zapomněl chodit.

Maminka přijela pro Jindru s dětskou sedačkou a doma ho nakrmila lžičkou. Jindra si pomyslel, že by si radši rychle měl vyčistit zuby, protože kdoví co by se ještě mohlo stát. Jenže místo celé věty z něho vylezlo jenom „žubužu“. Jindra právě zapomínal mluvit.

Honem seskočil z jídelní židličky a metelil do koupelny. V koupelně už jenom zoufale ukazoval na kartáček a brečel, ale maminka ho naštěstí pochopila a rychle mu zuby pořádně vyčistila. Ty se v puse probudily a všechno bylo zachráněno. Jindra si okamžitě vzpomněl, jak být zase velkým chlapcem jako dřív. Od té doby si zuby poctivě každý den čistil ráno i večer. A dokonce rád.

0 FANOUŠKOVÍ,
KTERÝ MĚL
NAROZENINY
KAŽDÝ DEN

Fanda měl narozeniny. Dostal dárky, dort a po celém bytě se vznášely balónky. Narozeniny jsou tak báječný, kéž bych je mohl slavit každý den! říkal si, když večer usínal. Mít je tak každý den!

Přestože to bylo trochu bláznivé přání, představte si, že se mu splnilo. Druhý den ho maminka probudila slovy: „Dobré ráno, Fanoušku. Vstávej, máš narozeniny!“

„Cože? Vždyť jsem je měl včera,“ divil se Franta.

„No jasně, vždyť je máš přece každý den!“ řekla maminka.

„Jooo!“ zaradoval se Fanda a těšil se na druhý narozeninový den. Dostal další dort i dárky a tatínek mu přifoukl včerejší balónky héliem. V jednom z balíčků našel báječné auto na ovládání, a to přesto, že si už včera rozbalil obrovského plyšového tygra. Chtěl si nové autíčko vyzkoušet, ale když rozsvítil světlo v pokojíčku, byla tam shromážděná celá rodina.

PŘEKVAPENÍ!!!

Rozdali mu další kupu dárků, každý snědl kousek dortu, všichni si povídali, hladili Fandu po hlavě,

veselili se a smáli jako na správné narozeninové oslavě.

Navečer Fanda doufal, že až všichni odejdou, konečně si zaježdí s novým autem a půjde spát. Jenže teta pustila dětskou diskotéku a všichni mu začali tancovat po pokojíčku.

Ráno ho probudil hlasitý zpěv, a když se Franta zaposlouchal, slyšel svou rodinu, jak zpívá „Franta má narozeniny“. K snídani dostal zbytky včerejšího dortu, rozbalil si dárečky od mámy, táty a sestry. Do oběda telefonoval s babičkami a tetičkami, které mu přály štěstí a zdraví, „když už je, klouček, zase o den starší“.

Zničený dlouhými telefonáty prosil v kuchyni maminku, aby mu už nikdo nevolal, ale ona se tomu podivila a řekla: „Nebud' nevděčný, Fanoušku, prostě si na tebe vzpomněli, máš přece narozeniny!“

K obědu měl Franta svoje nejoblíbenější narozeninové jídlo, řízek a hranolky, třetí den za sebou. Asi už přestává být nejoblíbenější, uvažoval a měl pocit, že snad praskne. A taky doufám, že už dnes nebude žádný dort... Ale co by to bylo za narozeniny bez dortu: Fanda si musel kousek dát. Byl přece oslavenec.

Utěšoval se aspoň tím, že má tolik hraček. Vyplížil se do svého pokoje, aby si s nimi pohrál, jenže vtom zazněl zvonek u dveří.

„To jsou kamarádi!“ zvolala maminka. „Všichni si na tvoji počest vzali kostýmy, rychle se běž taky převléknout!“

Fanda trochu zoufale pozoroval, jak se jeho pokojík plní dětmi v kostýmech.

„Ty se máš, že máš zase narozeniny,“ řekly mu závistivě děti. Ale Fanda si jenom pomyslel, že mít je třetí den v kuse až tak senzační není, a smutně pokrčil rameny.

„Klidně si vemte nějaký hračky, já už si s nima stejně nestíhám hrát,“ vzdychl.

Pak se odplížil do kuchyně, kde bylo tolik nafukovacích balónků, že maminku hledal půl hodiny. Našel ji u trouby, právě dávala péct dort na další den.

„Mami, nemohl bych dětem říct, aby šly domů?“ zeptal se tiše.

„To je neslušný, Fanoušku,“ řekla přísně maminka a poslala ho, aby si s nimi šel hrát.

Večer Fanda ležel v posteli a vzpomínal, jak mívával narozeniny rád, když je slavíval jen jednou do roka. Jak se vždycky těšil na dort a na to, až na něm sfoukne svíčky a bude si něco přát. A vtom ho to napadlo!

„Už vím, jak všechno dát do pořádku!“ zajásal a běžel do kuchyně. Poprosil maminku, aby mohl sfouknout svíčky už dnes. Protože u toho si přece může něco přát...

Nazítří se Fanda probudil do úplně obyčejného dne a byl tím nejšťastnějším klukem na světě.

O JULII,
KTERÁ SI NIKDY
NEMUSELA
STŘÍHAT NEHTY

